

Waardig wandelen

door: C. Wolston

Efeziërs 4:1; Kolossenzen 1:10; 1 Tessalonicenzen 2:12

Het is belangrijk eens nader in te gaan op de drie passages waarin Paulus bij de gelovigen erop aandringt om op een waardige wijze te wandelen:

1. “*dat u wandelt waardig de roeping waarmee u bent geroepen*” (Ef. 4:1).
2. “*om de Heer waardig te wandelen tot al zijn welbehagen*” (Kol. 1:10).
3. “*dat u zou wandelen God waardig, die u roept tot zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid*” (1 Tess. 2:12).

We zien in deze teksten diverse motieven die onze wandel bepalen, drie manieren om waardig te kunnen wandelen. Het is de moeite waard de verschillende aspecten hiervan te onderzoeken.

1. De roeping waardig wandelen

In dit gedeelte gaat het om de woonplaats van God in de Geest (Ef. 2:22). Efeziërs 3 is een tussenzin en de vermaning van 4:1 sluit dus aan bij 2:22. In Efeziërs 2:22 zegt Paulus tegen de gemeente daar dat zij “*mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest*”. De Efeziërs waren tot deze gezegende maar ernstige plaats geroepen door de soevereine genade van God. Zij moesten daarom wandelen op een manier die daaraan beantwoordde.

Natuurlijk bevat deze vermaning nog andere punten, maar het grote feit dat hier duidelijk gemaakt wordt is dat alle christenen *samen* het huis van God op aarde vormen. Met het oog hierop schrijft Paulus aan Timoteüs: “*opdat je weet hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid*” (1 Tim. 3:15). In Efeziërs 4:1 wordt speciaal gesteld dat de christenen geroepen zijn te wandelen in overeenstemming met (dus: waardig) het huis van God, dat zij inderdaad vormen. Hoewel alle zegeningen en verantwoordelijkheden waarmee christenen te maken hebben hier worden gezien, wordt de blik op God Zelf gericht. Als wij begrijpen dat de Heilige Geest in het huis woont, krijgt Hij voor ons een bijzondere betekenis in deze eerste vermaning (Ef. 4:3). Wij worden vermaand de roeping waardig te wandelen en wel op twee manieren. Aan de ene kant zijn we in

verbinding gebracht met de Heilige Geest als *God*, die in het midden van de gelovigen woont. Aan de andere kant is Hij degene die de eenheid vormt en handhaaft, waartoe wij zijn gebracht. Het is immers de eenheid van de Geest.

Om te wandelen op een wijze ‘de roeping waardig’, moeten wij in de eerste plaats wandelen op een manier die in overeenstemming is met Wie God Zelf is in zijn natuur en zijn wegen. Daarom zijn nederigheid en zachtmoedigheid de eerste karaktereigenschappen die in Efeziërs 4:2 genoemd worden. Zo heeft de Heer Jezus gewandeld: “*zachtmoedig en nederig van hart*” (Matt. 11:29). Een wandel die God waardig is in zijn eigen huis kan alleen tot stand komen wanneer wij dezelfde nederigheid en zachtmoedigheid vertonen die de Heer Jezus kenmerkten. Indien wij als woning van God in de Geest hierin tekort schieten, dan wandelen wij niet waardig ten opzichte van onze roeping en niet in overeenstemming met de waarheid.

Dit is altijd het voornaamste punt van onze wandel. Spreken over een wandel die onze roeping waardig is, terwijl we tegelijkertijd de eerste basisprincipes van een heilige wandel missen, is dwaasheid. Het brengt de hardheid van het hart en het gebrekkig functioneren van het geweten aan het licht. Er is nog meer. Er is een tweede deel van deze vermaning ten aanzien van onze wandel: “*(...) met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt en u beijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede*” (Ef. 4:2-3). Dit is onmogelijk te verwezenlijken als er geen nederigheid en zachtmoedigheid voor God aanwezig zijn. Als we niet oprecht voor God leven, kunnen we ook niet oprecht ten opzichte van de naaste zijn. Als we nederig en zachtmoedig voor God zijn, dan heeft dat invloed op onze omgang met anderen. Dan zal dat wat God is in zijn natuur en in zijn wegen ook bij ons te vinden zijn. Gods lankmoedigheid, verdraagzaamheid en liefde zullen in ons openbaar worden. Dan zal er een waarachtige ijver zijn om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede.

De heilige wegen van God moeten in het verborgene van ons hart gevonden worden voor Hem, voordat ze zich openbaren in onze wandel ten opzichte van anderen. Dat is bijzonder belangrijk voor hen die geroepen zijn als leiders te handelen: “*Hij maakte Mozes zijn wegen bekend, de kinderen Israëls zijn*

daden” (Ps. 103:7). *“Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht, en Hij leert ootmoedigen zijn weg”* (Ps. 25:9).

2. De Heer waardig wandelen

De tweede tekst die ons vermaant om “waardig te wandelen” (Kol. 1:10), plaatst uitsluitend de Heer voor ons. In Efeziërs heeft de wandel betrekking op onze relatie met God, daar wij met elkaar verenigd zijn in één lichaam. Nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, verdraagzaamheid en liefde zijn eigenschappen die wij moeten laten zien in onze wandel. Wij zijn het huis van God en in die hoedanigheid moeten we de genoemde eigenschappen ook in praktijk brengen.

Hier in Kolossenzen gaat het niet om anderen. Het gaat om onze persoonlijke wandel met de Heer in een wereld die Hem vijandig gezind is. Wij moeten de Heer waardig wandelen tot al zijn welbehagen. Deze weg heeft Henoch gevolgd. Voordat hij weggenomen werd, heeft hij getuigenis ontvangen dat hij God behaagde (Hebr. 11:5). Bovenal is het de weg van Christus, die in al zijn persoonlijke volmaaktheid kon zeggen: *“omdat Ik altijd doe wat Hem welbehaaglijk is”* (Joh. 8:29). Al was ik de enige christen op aarde, dan nog zou ik *de Heer* waardig moeten wandelen tot al zijn welbehagen. Wat voor relaties de gelovigen ook hebben als het lichaam van Christus hier op aarde, zij hebben allereerst de allesoverheersende verplichting persoonlijk de Heer waardig te wandelen.

De apostel is doordrongen van de ernst van zo'n wandel, en daarom vermaant hij de heiligen. Hij spreekt zijn gevoelens uit en brengt hen in het gebed voor God: *“Daarom houden ook wij, van de dag af dat wij ervan gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat u vervuld mag worden met de kennis van zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Heer waardig te wandelen tot al zijn welbehagen”*. Niet alleen vinden we hier een gebed in plaats van een directe vermaning, maar wat hier gevraagd wordt verschilt nogal van wat we hierboven hebben gezien. Dingen die betrekking hebben op, en noodzakelijk zijn voor een aan de roeping waardige wandel worden hier niet direct bedoeld.

De Heer waardig wandelen om Hem in alle dingen te behagen, vraagt allereerst dat wij vervuld worden met de kennis van zijn wil. Het gaat niet om een wet waaraan wij ons proberen te houden, maar meer om het innerlijk vervuld zijn met de kennis van zijn wil. Het is door die kennis, door de kracht van de Geest die in ons woont, dat elke gedachte en elk gevoel gevormd wordt. De wijsheid en het inzicht van de gelovige wordt gevormd door de wil van God. Deze wil is voor ons de enige bron van liefde en vreugde. Het vormt onze gedachten en handelingen. De Heer Jezus heeft dat op een volmaakte wijze verwerkelijkt. *“Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste”* (Ps. 40:8).

Dit leidde ertoe dat Hij als mens op aarde heeft geleefd onder het oog van God. Het was de praktische uitdrukking van het goddelijke en hemelse leven, aangenaam voor God. Hij heeft op aarde gewandeld in totale afhankelijkheid van God en in volmaakte gehoorzaamheid aan Gods wil. Paulus bidt voor de gelovigen dat zij op dezelfde manier *de Heer* waardig mogen wandelen. Dat is de heilige en verheven wandel van allen die in Christus geloven. Dat was het pad dat de apostel bewandelde, toen hij de woorden schreef: *“Daarom stellen wij er ook een eer in, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, Hem welbehaaglijk te zijn”* (2 Kor. 5:9). Laten we voor onszelf en voor alle heiligen voortdurend vragen om de Heer waardig te wandelen.

3. God waardig wandelen

In de derde tekst worden de gelovigen vermaand *God waardig* te wandelen, *“die u roept tot zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid”* (1 Tess. 2:12). Dit geeft ons ook een voorname beweegreden voor de wandel. Hier staat niet dat wij moeten wandelen God Zelf waardig; dat zou alleen maar een herhaling zijn van wat in Kolossenzen wordt gezegd. Er wordt ook niet bedoeld dat wij het koninkrijk en de heerlijkheid waardig moeten wandelen; dat zou aan de positie zelf een te groot gewicht geven. Nee, het gaat om God, die ons met Zichzelf verbindt in het rijk dat Hij zal oprichten tot zijn eigen heerlijkheid. Hij wil dat wij met Hem zullen zijn in de openbaring daarvan.

Dat is een wonderlijk en machtig motief. Paulus gaf de heiligen te Tessalonika de opdracht hun wandel in deze wereld daarop af te stemmen, terwijl ze de Zoon van God uit de hemel verwachtten. Het is ook goed hierbij op te merken dat het gaat om de persoonlijke wandel van de christen. Ieder heeft zijn eigen plaats in het koninkrijk van God en in de heerlijkheid. Maar ieders wandel moet, onafhankelijk van die van anderen, overeenkomen met de hoge plaats die de genade van God hem wil schenken. De oproep die God tot ons richt door middel van zijn dienstknecht Paulus is heel treffend. Zoals God eertijds tegen Israël zei: *“Wat was er nog aan mijn wijngaard te doen, dat Ik er niet aan gedaan heb?”* (Jes. 5:4). Ik wil u in mijn eigen koninkrijk hebben en in mijn eigen heerlijkheid, om deel te hebben aan alles wat Ik bezit in de Zoon van mijn liefde. En nu wil Ik, zolang u in deze wereld leeft, dat u wandelt op een wijze die beantwoordt aan de genade en de waardigheid die Ik u heb gegeven.

Er is nog een leidmotief voor onze wandel. Achter ons ligt het kruis, de oneindige openbaring van de liefde van God, de grondslag van al onze zegeningen, waardoor we gered zijn en gebracht zijn op de weg naar de hemel. Dan is er de openbaring van de heerlijkheid, waarheen wij onze schreden richten. Het is echter niet alleen de heerlijkheid zelf, maar *God* die op ons wacht in deze heerlijkheid – *Hij die u roept tot zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid* (1 Tess. 2:12).

Wat een verschil maakt het, als dit koninkrijk en deze heerlijkheid ons altijd voor ogen zouden staan als het naderende einde van onze pelgrimsreis! Dan zouden de ijdele dingen van de wereld hun invloed op ons toch helemaal verliezen? Satan is de god en de overste van deze wereld; de koninkrijken van de wereld en hun heerlijkheid staan tot zijn beschikking. Als wij een plaats of een erfenis op aarde willen hebben en wij hebben die niet uit de handen van de Heer ontvangen, van wie hebben we het dan ontvangen? Een vreselijke maar ware gedachte! Als gelovigen weten wij dat onze erfenis helemaal ligt in de toekomstige wereld, waar God de macht en de heerlijkheid bezit. Wij moeten in de tegenwoordige tijd wandelen op een Hem waardige wijze. Wat voor Hem passend is, moet nu worden geopenbaard in ons, omdat wij deel hebben aan de toekomstige macht en heerlijkheid die van Hem zijn. In de hemel hoeven we niet meer te wandelen op een God waardige wijze.

Wat zou het fijn zijn de genade te ontvangen om te kunnen getuigen tegenover hen die nog deze wereld

toebehoren; omdat wat hen beweegt, hun hart bestuurt en hun daden beheerst, niet ons bestuurt of beheerst. Alleen zo kunnen wij in ons leven laten zien dat wij wandelen waardig voor Hem, die ons roept tot zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid. Dat is alleen mogelijk als we de Heer die ons is voorgegaan, nederig volgen en al ons vertrouwen op Hem stellen. Net als Hij moeten wij de satan en al zijn verleidingen ontmoeten. En net als Hij moeten wij in afhankelijkheid van Hem het zwaard van de Geest gelovig hanteren: *“Er staat geschreven: “De Heer, uw God, zult u aanbidden en Hem alleen dienen”* (Luc. 4:8). De wereld moet in ons hetzelfde vinden als wat ze in Hem gevonden heeft. Hij kon zeggen in Johannes 14: *“(…) de overste van de wereld komt en heeft in Mij helemaal niets; maar opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden...*

...Staat op, laten wij hier vandaan gaan”.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1959-328](#)

Titel: [Marcher d'une manière digne](#)

Oude Sporen 2008